

En engelsk adelsmands datter kom til at vanke sam- med med endel alvorlige kristne og blev omvendt til Herren. Faderen, der var en ren verdensmand, blev ude af sig selv af sorg og ærgrelse. Hun maatte drages tilbage til verden igen, og hun sparede ingen midler for at faa hende bort fra sine griller, som han mente det var. Han loffede og han truede. Han prøvede sine klæ- der, spendende romener, rejser til fremmede lande og al- stens forlystelser og adspredelser. Men alt var forgjæves. Hun havde givet Gud sit hjerte og var fast. Gud hjalp hende. Saa blev det engang et stort og fint selskab i hen- des fars hus. Mange adelige var indbudt. Om aftenen skulde selskabet underholdes med musik og sang af den verdslige slags, som er en sand fristens samvittighed imod. Flere af damerne spillede og høstede stort bifald. Turen til at spille kom ogsaa til hende. Prøven var stor. Hun reiste sig dog uden tøven og satte sig til pianoet, idet hun i sit hjerte iustede til Gud om hans Bistand. Det var stille inde. Alle ventede paa, hvad udfald dette vilde faa. Hendes fingre løb henover tangenterne, jo hun kunde spille. Det maanede ikke paa det. Endelig lod hun sin smukke stem- me here; opløstende, høitidelig og med klar røst sang hun:

Hvad er vel diebliffers glæde,
den lyst, os verden kan berede,
imod en evig herlighed?
Hvad er al jordens sorg og møie?
imod at høre fra det høie:
„gat ind til Herrens ro og fred!“

Norjag da verden af mit hjerte,
og lad den tanke mig ei smerte,
o Gud, at jeg skal dø engang.
Men lad det ret min stræben være
i red at leve, dig til ære,
til hist jeg synger Lammets sang.

O Jesu, vil du mig berede
og paa den rette vei mig lede
fra mørket til dit klare lys.
Dit ord du i min sjæl indriste,
og naar mit hjerte her skal briste,
saa tag mig hjem til faders hus.

Det var griberende. Man sølte, at det kom lige fra hjerter. Ordene og tonerne havde manet frem evigheds- tanker hos selskabet. Det var stilt inde, da hun sluttede. Der blev ingen verdslige stykker spillet mer den kveld.

Da selskabet var gaaet, gik den stolte far bort til sin datter og bad hende hjælpe sig at søge redning for sin sjæl.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10

0
mm

Fra Jesu skilt, hvor skummel var hver dag,
Hvor alt var vel, men intet til behag,
Ja verdenslivet, alt var tomhed blot,
Min fremtid mørk, mit løb var kun til spot.

Skjont ung og rig, af ædel byrd og æt,
I dannet selskab og i silke klædt,
Jeg havde alt, hvad verden ønsker sig,
Jeg sølte dog, jeg var ulykkelig.

En moder søm, en fader kjær og hulb,
Han sagde: glem al sorg, du har jo guld;
Ja syng og dans, vær glad og lykkelig.
Jeg adlød men blev mere angstelig.

Da kom en mand, som talte Herrens ord,
Han sagde: Jesus kom ned til vor jord
Og døden led for dig at give fred.
Jeg hørte, græd og frydedes derved.

Min sjæl blev løst og fri ved Jesu blod,
Og fred med Gud jeg fandt ved korsets fod,
Jeg derfor jubler nu af hjertet glad,
Thi al min synd har Jesus tvættet af.

En sommeraften, mens til Gud jeg bad,
Jeg sølte Kristi kraft og var saa glad,
Ei vidste jeg, at fader, moder saa,
At jeg paa knæ i bøn til Jesus laa.

Jeg slutted bønnen glad ved sangens lyd;
Thi Jesus gav mig saadan sjælefred.
Men snart i brede fader sagde: hør
O arme barn, hvad er det, som du gjør?

Jeg saa min moder blegned, graad paa kind,
Og mammas taarer rørte saa mit sind.
Jeg sagde: fader, Gud har frelst min sjæl,
Med papas Mimi er du nu saa vel.

Jeg ilede til min faders favn: men nei,
Han raabte haardt og koldt: det faar du ei;
Du har, naar du er bleven søvmerisk,
Din faders, moders hjem og alt forlist.

Saa gif det til, ei ven paa jord jeg har,
Min sjæl saa fuld af sorg og angst var,
Som hjertet vilde briste, hvilken gru!
Jeg raabte: Jesus, Jesus hjælp mig nu!

Og Jesus hvæded ømt i hjertet fred,
I tro jeg saa ham smile, naar jeg græd,
Saa herlig, salig blev min sjæl igjen,
Jeg priser dig, min sømme himmeløen.

Min sjæl blev stærk og min beslutning fast,
At blive Jesus tro, om alting brast.
Jeg styrket blev ved Jesu milde røst,
Og drak af kilden himmelsalig trøst.

Min fader beder, truer, vredes; men
Jeg aldrig mer forlade vil min ven;
Da sagde han: gaa bort ifra dit hjem
Til dinne venner, jeg foragter dem.

O Jesu min, jeg har ei noget sted,
Jeg vendte mig og saa min moder græd
Hun sagde: hør! af Mimi, Mimi min,
Bliv som du fordem var udi dit sind.

At moder, nei! hans naade er mit alt,
Thi Jesus har for al min skyld betalt.
At mama, lad ham og dit hjerte faa,
Saa blir du salig, jeg er vis derpaa.

En tid gif hen, i hjemmet blev et bal,
Jeg havde strid, ja ofte store kval;
Men værst det blev, da alle venner bad
Mig lege med og gjøre ballet glad.

Jeg hvidkladt sad i stille bøn til Gud,
Ej hønt svag og mat, jeg var dog Kristi brud.
Mig barndomsvenner spurgte: vil du ei
Bli med os i vor leg? Jeg svarte nei.

Da du er med os nu for sidste gang,
Saa spil og syng os blot en liden sang.
Jeg sang da, hvad jeg i min frelser fandt,
Mens vemodstaarer ned ad kinden randt.

Bed sangens slut et herligt syn jeg saa,
Min fader, moder ved min side laa.
Min tader knælede til Gud og bad:
For Jesu skyld min synd forlad, forlad.

Og mangen ven med taarer i sit blit
Vied mig i bøn til Gud, om frelse git,
Og han, som altid hører bonneraab,
Gav mange her sin fred og saligt haab.

Og hvad forandring, hvilken glæde stor,
Jeg solte som jeg stod i englekor.
Din loder be'r saa mildt: som i min favn,
Ditgiv din haarde sa'r i Jesu navn.

Jeg slutter nu med tak til Gud for alt,
Som han mig gav og i min lod her saldt.
Jeg beder, tror og ved, at Jesu Krist
Dit samle os i himlens sal tilsidst.

Jeg ved, at der i himmelen engang
Med englehar jeg synge skal en sang.
Og naa nu du, som her har hørt min sang,
Mig møde glad i himmelen engang.